

ogsaa vedblivende have sin Begrænsning, en Begrænsning, der følger af Forholdets Natur og af den sunde Fornuft, som begge altid ville vise sig at være stærkere end baade det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds og det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds tilsammen. Jeg tror ikke, de to ærede Medlemmer behøve at se langt omkring sig, før de maa faa Øjnene op for, at saadan ser Virkeligheden ud: Nogle af en Kommunes Beboere svare Skat og andre ikke; ikke enhver, som har fast Ophold i en Kommune, bliver ansat til Skat. Der er for det første de gifte Koner. En gift Kone bliver ikke at sætte i Skat, medmindre hun har Ægtepagt eller ved Arv eller Gave har Særeje, hvorover hun kan raade. De ærede Medlemmer ville se, at allerede herved bortfalder et meget betydeligt Antal af Kommunens faste Beboere, skønt gifte Koner virkelig opfylde den eneste Betingelse, Loven stiller, den at have fast Ophold i Kommunen. Der er Børnene. Der er ingen Aldersgrænse for, naar Forpligtelsen til at betale Kommuneskat indtræder, Forpligtelsen hertil indtræder ved Fødselen. Men det følger af sig selv, at det kun vil være ganske enkelte, et forsvindende Antal Børn, der ville blive ansatte til Kommuneskat, skønt de alle have Forpligtelsen og tillige opfylde Lovens Betingelse: at have fast Ophold; thi de mangle Skatteevne. At Forpligtelsen for enhver, der har fast Ophold i Kommunen, til at svare Skat til denne, nødvendigvis er betinget af, at vedkommende ogsaa har Skatteevne, fritager allerede paa Forhaand op mod de 3 Fjerdedele af en Kommunes Beboere, nemlig alle de gifte Kvinder og alle Børnene fra Forpligtelsen til at svare Skat.

Saa komme vi til en Række Tilfælde, hvor det er den sunde Fornuft, der siger, at de vedkommende ikke ville være at ansætte i Skat. Der er for det første alle dem, som ere under det offentlige Fattigvæsen, samtlige Fattiglemmer i Kommunen, af hvem dog vel ingen for Alvor mener, Kommunen har Ret eller Forpligtelse til at kræve Skat. De forbigaa, skønt de opfylde Lovens eneste Betingelse, at have fast Ophold i Kommunen. Det samme gælder naturligvis saadanne Personer, der forsørges af andre uden selv at have Formue eller Erhverv. Og der er mangfoldige andre Tilfælde. Lad os tage Enker. Der er rige og velhavende Enker, som selvfølgelig blive satte i Skat. Men det ærede Medlem skulde ogsaa tænke paa

de mange Enker, der sidde omkring i en større By og ernære sig ved Vadske eller lignende Arbejde, maaske med nogen Alderdomsunderstøttelse ved Siden af. Skulde virkelig en Ligningsmyndighed sætte disse Enker i Skat? Ja, sige de ærede Medlemmer for Københavns Amts 2den Valgkreds og Københavns 10de Valgkreds, de skulde alle sammen sættes i Skat, thi Ligningsmyndigheden maa ikke gøre nogen Forskel, den maa ikke dele Folk i dem, der betale Skat, og dem, der slippe, den maa ikke sætte noget Skel. Og Ligningsmyndigheden maa ikke anvende Skøn! Men hvad er der, der kan bestemme, hvilke Enker der skal svare Skat og hvilke der skal være fritaget, andet end Ligningsmyndighedens Skøn, er der noget som helst andet? Skulde Ligningsmyndigheden maaske for at opfylde en doktrinerede Ide hos det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds om, at alle skulde sættes i Skat, sætte saadanne gamle Enker i Skat og lade Fogeden møde hos dem for at se, om der i deres fattige Pjus skulde findes noget, hvori der kunde gøres Udlæg? Nej, den sunde Fornuft vil vise sig at være meget stærkere end det ærede Medlems Doktriner. Der er Tjenestetyende. Ligningsmyndigheden vil naturligvis paa Ligningen opføre Købmandskarler, Kuske og andre, der have en Løn af den Størrelse. Det er naturligt, at Kommunen kræver Skat af dem. Det samme vil den maaske gøre over for Husjomfruer og Tjenestepiger, som have en højere Løn. Men hvilken Ligningsmyndighed vilde finde paa ogsaa at medtage ganske unge, nykonfirmerede Piger, der lige have faaet Plads som Barnepiger eller lignende. Skulde en Ligningsmyndighed virkelig kræve Skat hos disse? Men hvor er saa Grænsen mellem de Tjenestetyender, som man sætter i Skat, og dem, som det vilde være aldeles urimeligt at afkræve Skat, andet end i Ligningsmyndighedens Skøn, om saa det ærede Medlem nok saa meget fortæller os, at det er aldeles lovstridigt og utilstedeligt at anvende Skøn og at spørge, om vedkommende har Skatteevne. — Og saa have vi den ikke ringe Part, hos hvem man det forrige Aar forgæves har krævet den Skat, hvortil man havde sat dem. Jeg har undersøgt Forholdet i en By paa godt 10,000 Indbyggere. For de to sidste Aar, 1901 og 1902, staar Forholdet saaledes, at Folk, der vare ansatte til Skat, men efter deres Bøn og Ønske ere blevne fritagne, vare 50 i det første Aar, 23 i det andet. Forgæves Udpan-